

žalobcovým pozbyla dosavadního zaměstnání a tím měsíčního služného 700 Kč, ze kterého se živila. Byla to tedy náhrada za ztrátu výdělku. Žalobce tvrdí, že tento nárok zanikl tím, že se žalovaná krátce po vydání rozsudku, kterým jí byl tento důchod přisouzen, provdala za Čeňka V-a, a že tento jest povinen jí vyživovati (§ 91 obč. zák.) a proto že odpadá povinnost žalobcova poskytovat jí výživu. Názoru tomu jest přisvědčiti potud, že, má-li žalovaná výživu od svého muže, nemůže jí zároveň žádati od žalobce. Žaloba arci netvrdí, že ji od muže má, nýbrž jen, že muž jest k ní povinen. Ale žalovaná to přiznává, uvádějíc, že její muž vydělává měsíčně průměrně 500 Kč a že má pro domácnost k použití 750 Kč měsíčně. První soud zjistil, že muž žalované má průměrný hrubý výdělek 770 Kč měsíčně. A žalovaná v odvolání i v dovolání uvedla, že jako manželka Čeňka V-a má pro rodinu — tedy i pro sebe — 692 Kč 90 h měsíčně. Jest tedy nesporno, že Čeněk V. jí poskytuje slušnou výživu přiměřenou svému majetku. A se slušnou výživou se žalovaná musí spokojiti. Jest tudíž bez významu, poukazuje-li k tomu, že jako žalobcova manželka by byla měla větší příjmy. Od muže a od žalobce nemůže žádati výživu současně. Plní-li tuto povinnost muž, zanikla přirozeně povinnost žalobcova. Tento stav trval po celou dobu, za kterou si žalovaná exekucí vydobývá důchod, totiž od 1. července 1926 do 31. března 1928 a od 1. dubna 1928 do 31. března 1929, neboť jest od 26. června 1926 provdaná za V-a. Jest tedy exekuce k vydobytí po případě k zajištění těchto splátek nepřípustná. Na tento výrok se měly obmeziti nižší soudy. V rámci žalobního nároku z opoziční žaloby nebylo místa pro výrok prvního soudu, že její nárok zanikl po dobu trvání vyživovací povinnosti Čeňka V-a, ani pro výrok odvolacího soudu, že zanikl 26. červnem 1926, neboť o určení, kdy zanikl, nebylo žalováno, nýbrž jen o určení, že exekuce jest nepřípustná. Protože žalovaná uplatňovala i v tomto směru výtku nesprávného posouzení věci, bylo jejímu dovolání v něm vyhověti. Výrok prvního soudu bylo opravit, aby odpovídal smyslu — arci určitě nevyslovenému — žalobního návrhu a předpisu § 35 ex. ř.

Čís. 9786.

Jazyková otázka.

Přijme-li soud za sporu podání jazykově vadné za podklad dalšího jednání, neodmítnuv je podle čl. 4 (3) jaz. nař., nemůže sice druhá strana podati jazykovou stížnost podle čl. 96 jaz. nař., ale má právo ke stížnosti do věcného vyřízení podání podle předpisů procesního práva. Stalo-li se přijetí podání, učiněného neoprávněně v menšinovém jazyku, na soud právoplatným, nemohlo býti dodatečně odmítnuto ani podle čl. 4 (3) jaz. nař., ani podle předpisů civilního řádu soudního.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1930, R I 22/30).

Soud první stolice uznal podle žaloby rozsudkem pro zmeškání žalobní odpovědi. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, v jednání pokračoval.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalobce.

Důvody:

V souzeném případě podali žalovaní na krajský soud v L., v jehož okrese jest jazyková menšina německá, žalobní odpověď včas v jazyku německém dne 20. září 1929. Soud žalobní odpověď na soud přijal a usnesením ze dne 21. září 1929 ustanovil ústní jednání na den 15. listopadu 1929 o 9½ hod. dop.; tím bylo podle § 244 c. ř. s. o žalobní odpovědi příslušné řízení zahájeno. Když pak na to žalující strana navrhla podáním dne 11. října 1929 odmítnutí žalobní odpovědi a vynesení rozsudku pro zmeškání proto, že prý žalovaní nebyli oprávněni podati žalobní odpověď v jazyku německém, ježto první žalovaný jest národností rusínské a druhá žalovaná národností české, zjistil procesní soud konaným šetřením pravdivost tohoto tvrzení a odmítl usnesením ze dne 25. října 1929 žalobní odpověď a vynesl rozsudek pro zmeškání. I toto dodatečné odmítnutí žalobní odpovědi i vynesení rozsudku pro zmeškání stalo se však neprávem, ježto, ano bylo již o žalobní odpovědi příslušné řízení zahájeno, nelze o ni již říci, že se nehodí, by o ni bylo po zákonu zahájeno jednání, jakž praví čl. 4 (3) vl. nař. ze dne 3. února 1929 čís. 17 sb. z. a n. Přijme-li soud ve sporu podání jazykově vadné za podklad dalšího jednání, neodmítnuv je podle čl. 4 (3) jaz. nař., nemůže ovšem druhá strana podati jazykovou stížnost podle čl. 96 jaz. nař., protože nebylo porušeno »její jazykové právo«, ale, bylo-li tím porušeno její hmotné nebo procesní právo, nemůže zajisté zůstatí bez právní ochrany, z čehož jest dovoditi, že druhá strana má právo stížnosti do věcného vyřízení podání podle předpisů procesního práva, t. j. domáhati se nápravy u vyšší stolice, pokud to procesní právo dovoluje (sr. důvody rozhodnutí čís. 8028 sb. n. s.). Tak tomu bylo i v tomto případě, neboť soud, přijav žalobní odpověď sepsanou právním zástupcem žalované strany v jazyku německém a nařídív ústní jednání, rozhodl tím, že odpověď byla podána včas a že se hodí k tomu, by o ni bylo po zákonu zahájeno další jednání (§ 244 c. ř. s.). Tím porušil právo žalující strany navrhnouti vydání rozsudku pro zmeškání podle § 398 první odstavec c. ř. s., takže byla oprávněna ke stížnosti, ježto nešlo jen o položení roku, kde by byl opravný prostředek podle § 130 c. ř. s. vyloučen (sr. také rozh. čís. 8336 sb. n. s.). Žalující strana obdržela německy sepsanou žalobní odpověď s nařízením roku k ústnímu jednání dne 26. září 1929, ale nepodala rekurs vůbec, tím méně včas (§ 521 c. ř. s.), nýbrž podala až 11. října 1929 (tedy 15. dne) návrh téhož dne sepsaný na odmítnutí žalobní odpovědi a na vydání rozsudku pro zmeškání. Ale mezi tím se stalo přijetí odpovědi na soud pravoplatným a nemohlo již býti prvním soudem dodatečně odmítnuto ani podle čl. 4 (3) jaz.

nař. ani podle předpisů civilního řádu soudního. Byl proto odvolacím soudem právem zrušen rozsudek prvního soudu a nařízeno mu, by v jednání pokračoval.

Čís. 9787.

Bylo-li při uzavření nájemní smlouvy ujednáno, že stavební příspěvek nemá být vrácen a že bez ohledu naň má být placena čtvrtletně činže, nebyla činže zaplácena složením stavebního příspěvku. V takovém případě byly i stavební příspěvek i nájemné protihodnotou za užívání místností.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1930, R I 127/30).

Pronajímatelka dala nájemcům výpověď, ježto byli v prodlení s placením nájemného. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v účinnosti, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalobkyně a uvedl mimo jiné v

d ů v o d e c h:

Souhlasiti jest se stěžovatelkou, že odvolací soud neposoudil věc správně s hlediska právního potud, shledav odůvodněnou výtku odvolatelů, že nebyl proveden důkaz smlouvou, po případě výsledkem stran o tom, zda byli žalovaní v déle trvajícím prodlení s placením činže se zřetelem k částce 400.000 Kč složené zvláště à conto činže. Jednou z námitek žalovaných proti výpovědi bylo, že ve skutečnosti mají činži přeplacenou, neboť prý složili žalobkyni à conto činže 400.000 Kč předem před nastěhováním do nájemních místností. Více žalovaní po té stránce nepřednesli, zejména nepřednesli, že stavební příspěvek nemá být vrácen jen v případě, že nájemní poměr potrvá po celou smlouvenou dobu a že má naopak dojít k vrácení alespoň poměrné jeho části pro případ, že dojde k dřívějšímu zrušení nájemního poměru. První soud měl za zjištěno podle nesporného přednesu stran, že 400.000 Kč složených žalovanými předem, bylo stavebním příspěvkem, který neměl být podle ujednání vrácen, a že bez ohledu na tento příspěvek měla být čtvrtletně předem placena činže 134.500 Kč. Na základě tohoto zjištění seznal první soud, jak praví v důvodech, že činže nemohla být zaplácena stavebním příspěvkem 400.000 Kč, poněvadž tato částka přešla konečně ve vlastnictví žalobkyně a žalovaní nemají při rozvázání nájemní smlouvy nárok na její vrácení a že proto také nelze uznati, že tím bylo placeno žalovanými à conto činže dubnové a červencové. Že řečené skutkové zjištění jest nesprávné, nebylo odvoláním tvrzeno, a nebylo